

Дух пророцтва: Опівнічний крик

Дві таблиці Авакума

Jeff Pippenger

2012-10-13

Слово пояснення

Нещодавно ми розпочали підготовку транскрипції «Двох таблиць Авакума» для перекладу різними мовами, представленими на нашому вебсайті. Завдання перетворення усного викладу на письмовий виклад є значно складнішим, ніж це може здаватися тому, хто не знайомий з усіма труднощами, які необхідно подолати, щоб перетворити усний виклад на письмовий, разом із неминучими проблемами подальшого перекладу матеріалу різними мовами, представленими на вебсайті. Ми щойно розпочали літературне редагування першого з дев'яноста п'яти викладів, і я виявив ще одну трудність, яку нам також необхідно подолати. Вона пов'язана з поступовим розвитком цієї звістки від 1989 року і до нашої теперішньої історії.

У викладах, що були приблизно п'ятнадцять років тому, містилися істини, які перебували ще в початковому стані розуміння. Перша з тих істин, яку я маю уточнити, — це прихід другого ангела в міллеритській історії. На той час я розумів, що другий ангел з'явився тоді, коли протестантські церкви почали зачиняти свої двері перед викладом Міллером вістки першого ангела, у зв'язку із завершенням 1843 року. Вільям Міллер користувався обчисленням часу, яке, як він вважав, визначало, що роки 1843 року почалися 22 березня 1843 року і закінчилися 22 березня 1844 року. Він думав, що три пророцтва, які зрештою були поміщені на двох священних схемах, мали завершитися в 1843 році, і вважав, що той рік закінчувався 22 березня 1844 року. Він помилявся у двох пунктах.

Три пророцтва — про 1335 днів із дванадцятого розділу Даниїла, про 2520 років «семи часів» із двадцять шостого розділу Левита та про 2300 днів із восьмого розділу Даниїла — Міллер розумів як такі, що завершуються в березні 1844 року. Згодом Господь провадив Самуїла Сноу до розуміння не лише того, що пророцтва закінчувалися не в 1843, а в 1844 році; Сноу також почав застосовувати караїмський спосіб обчислення часу, а не той спосіб обчислення часу, який уживав Міллер. Міллер користувався рабинським, заснованим на рівноденні, способом обчислення часу, який визначав рік від весни до весни.

Коли ми представляли дві таблиці Авакума, ми ще не розуміли цієї історичної реальності й використовували досвід Міллера, щоб позначити 22 березня 1844 року як прихід другого ангела та початок часу зволікання. Я розумів, і досі розумію, що прихід того ангела відповідав тому часові, коли протестанти відкинули міллерове послання першого ангела, і наступний уривок був для мене точкою відліку.

«У червні 1842 року містер Міллер прочитав свій другий цикл лекцій у церкві на Каско-стріт у Портленді. Я вважала великою перевагою мати змогу відвідувати ці

лекції, бо була пригнічена й не почувалася готовою зустріти свого Спасителя. Цей другий цикл викликав у місті значно більше збудження, ніж перший. За небагатьма винятками, різні деномінації зачинили двері своїх церков перед містером Міллером. У багатьох проповідях із різних кафедр намагалися викрити нібито фанатичні омани цього лектора; але натовпи стривожених слухачів відвідували його зібрання, і багато хто не міг увійти до будинку. Зібрання були надзвичайно тихими й уважними». *Life Sketches*, 27.

Я зрозумів, що зачинення дверей для вістки Міллера позначило початок відкинення першого ангела, і, погоджуючись із Міллеровим розумінням рабинського/рівноденного обчислення часу, я припустив, що 22 березня 1844 року означало завершення 1843 року. Виклад Міллера в Портленді у червні 1842 року насправді є віхою, яка окреслює поступове відкинення, що зрештою завершилося 18 квітня 1844 року, але на час тих викладів ми ще не розпізнали застосування Самуелем Сноу караїмського обчислення часу.

Почавши літературне редагування першої презентації, ми почали бачити, що те, що було записано тоді, здається, суперечить тому, чого ми навчаємо тепер. І так, і ні. Це лише наголос на поступовому приході другого ангела, а також ілюстрація поступового розпечатування цієї звістки, як це було також в історії міллеритів. Ця примітка-уточнення має бути звернена до тих, хто спіткнувся через наше визначення 19 квітня 1844 року як першого розчарування міллеритів і через те, чого навчали в минулому.

«Перша й друга вістки були дані у 1843 і 1844 роках, і нині ми перебуваємо під проголошенням третьої; але всі три вістки й досі мають бути проголошені. Тепер, як і будь-коли раніше, вкрай необхідно повторювати їх тим, хто шукає істини. Пером і голосом ми маємо звіщати це проголошення, показуючи їхню послідовність і застосування пророцтв, які приводять нас до вістки третього ангела. Не може бути третьої без першої й другої. Ці вістки ми маємо нести світові через публікації, у проповідях, показуючи в руслі пророчої історії те, що було, і те, що буде». *Selected Messages*, book 2, 104.

Дві таблиці Авакума 1 із 95

Вступ до двох таблиць Авакума та опівнічного крику

У цій серії ми впродовж тривалого часу розглядатимемо дві таблиці Авакума — таблиці 1843 і 1850 років. Почнемо з того, що визначимо місце Опівнічного крику. Як уже зазначалося, значна частина початкових викладів буде повторенням для тих, хто знайомий із цією вісткою, але, оскільки ми готуємо серію, яку можуть вивчати люди, нові для цієї вістки, ми повинні викласти для них деякі основоположні ідеї. Ми почнемо з Опівнічного крику, зосередившись на одному аспекті, що міститься в першому видінні Еллен Уайт. Прочитаймо перший абзац із *Christian Experience and Teachings*, сторінка 57.

Невдовзі після плину часу в 1844 році мені було дано моє перше відкрите видіння. Я відвідувала пані Гейнс у Портленді, штат Мен, любу сестру в Христі, чиє серце було

з'єднане з моїм. Нас було п'ятеро, всі жінки, і ми тихо стояли на колінах біля сімейного вівтаря. Коли ми молилися, сила Бога зійшла на мене, як ніколи раніше.

Ці п'ять жінок, чії серця були поєднані з сестрою Вайт, не противилися жодному виявові Божої сили. Примітно, що всі вони були жінками, які уособлювали церкву, і їх було п'ятеро, що можна розглядати як п'ять мудрих дів. Це лише спостереження.

Мені здавалося, що я була оточена світлом і піднімалася все вище й вище від землі. Я обернулася, щоб побачити адвентний народ у світі, але не могла знайти його, коли голос сказав мені: «Поглянь знову і поглянь трохи вище». Тоді я звела очі й побачила прямий і вузький шлях, простягнутий високо над світом. Цим шляхом адвентний народ прямував до міста, яке було на дальньому кінці шляху. Позаду них, на початку шляху, було поставлене яскраве світло, яке, як сказав мені ангел, було Опівнічним криком. Це світло сяяло вздовж усього шляху й освітлювало їм ноги, щоб вони не спіткнулися. Якщо вони тримали свої очі зосередженими на Ісусі, Який був просто перед ними й вів їх до міста, вони були в безпеці. Але невдовзі дехто втомився й сказав, що місто ще дуже далеко, а вони сподівалися вже раніше ввійти до нього. Тоді Ісус підбадьорював їх, підносячи Свою славу правди, і від Його руки виходило світло, яке хвилями розливалось над адвентним гуртом, і вони вигукували: «Алилуя!» Інші ж зухвало заперечували світло позаду них і казали, що то не Бог вивів їх так далеко. Тоді світло позаду них згасло, залишивши їхні ноги в цілковитій темряві, і вони спіткнулися, втратили з поля зору ціль та Ісуса й упали зі шляху вниз, у темний і нечестивий світ під ними.

Вільям Міллер і опівнічний крик

У цій першій викладці, після встановлення кількох положень, ми розглянемо адвентистську конференцію в Лоу-Гемптоні в грудні 1844 року. На цій конференції зібралися деякі міллеріти, і Вільям Міллер відкинув розуміння Опівнічного крику. Логіка тут полягає в тому, що це видіння, хоча й для всіх нас, було особливо призначене для Вільяма Міллера.

Того самого місяця Вільям Міллер відкинув світло позаду них — Опівнічний крик, — що мало спричинити його падіння зі стежки до нечестивого світу вниз. Ми розглянемо наслідки цього. Історичні свідчення показують, що всі міллеріти вірили, ніби вони виконують притчу про десятьох дів; це було серед них загальновідомим. Ми покажемо, що Вільям Міллер мав розуміння того, чим був Опівнічний крик. Міллер вважав, що Опівнічний крик був вісткою про годину суду з Daniel 8:14 і Revelation 14:6-9. Він вірив, що вістка, яку він почав проголошувати на початку 1830-х років, була Опівнічним криком: «Ось, жених іде», — і що Ісус приходив до світу як Жених.

Протягом більшої частини історії міллеритів вони вірили, що сповняють притчу про десятьох дів, однак вважали, що Опівнічний поклик описує ту вістку, яку вони проголошували. Проте до літа 1844 року постало нове й правильне розуміння: Опівнічний поклик був рухом Сьомого місяця, коли Ісуса очікували в десятий день сьомого місяця. Саме це й було істинним Опівнічним покликом. Коли в грудні 1844 року Міллер відкинув істинний Опівнічний поклик, він відкинув історію літа 1844 року й повернувся до своєї

попередньої позиції, ніби це була лише загальна вістка 1830-х років. Розуміння динаміки Опівнічного поклику є вкрай важливим. Якщо ви не розумієте 2520 так, як його розуміли міллерити, ви не можете зрозуміти Опівнічний поклик. Якщо ви не можете зрозуміти Опівнічний поклик так, як його розуміли міллерити, ви сходите зі стежки до нечестивого світу внизу.

У цій презентації ми почнемо з деяких істин на схемі, які сьогодні відкрито відкидаються адвентизмом. Біблійно-дослідний інститут Церкви адвентистів сьомого дня та більшість адвентистських богословів відкидають 2520. Ми розглянемо це на біблійній основі в подальшому, але спочатку покажемо, що Еллен Уайт цілковито підтримує 2520. Інститут і більшість богословів також відкидають піонерське розуміння Щоденного. Ми покажемо, що відкидати піонерське розуміння того, що Щоденне є язичництвом, означає відкидати дух пророцтва. Інститут також публічно відкидає піонерське розуміння сурм — П'ятої та Шостої сурми. Ми почнемо з того, що покажемо: відкидати піонерське розуміння сурм означає відкидати Дух Пророцтва.

Сьогодні більшість адвентистів у кращому разі мають лише невиразне уявлення про 1290 і 1335. Без піонерського розуміння 1335 немає біблійного виправдання для ототожнення часу зволікання, що почався 22 березня 1844 року. Без розуміння часу зволікання неможливо осягнути динаміку Опівнічного крику. Без розуміння Опівнічного крику людина сходить зі стежки до нечестивого світу внизу. Ми покажемо ці істини на схемі з огляду на виразне схвалення Духа Пророцтва, а потім розглянемо їх на підставі Слова Божого. Але спершу нам потрібно побачити, що оточувало історію міллеритського руху і що породило Опівнічний крик.

Міллеритська історія і прихід першого ангела

Почнімо з Урії Сміта, з праці **Thoughts on Daniel and Revelation**, сторінка 521, щоб показати міллеритську історію та звернутися до 1798 року. Урія Сміт пише: «Хронологія подій Об'явлення 10 додатково встановлюється з того факту, що цей ангел тотожний першому ангелові з Об'явлення 14». В Об'явленні 10 могутній ангел сходить із неба, маючи в руці розгорнену книжку. Еллен Вайт повідомляє нам, що цей могутній ангел є Ісус Христос, а ця мала книжка — Книга Даниїла. Наприкінці десятого розділу Іванові сказано з'їсти цю малу книжку, яка буде солодкою в його устах, але гіркою в його шлунку. Іван представляє міллеритську історію, де вістка Даниїла є солодкою, але приводить до гіркого розчарування. Могутній ангел Об'явлення 10, згідно з піонерами, є першим ангелом Об'явлення 14 — це один і той самий ангел.

Ми часто не приділяємо багато часу тому, щоб конкретно говорити про цих ангелів у книзі Об'явлення, але повинні. Могутній ангел в Об'явленні 10 — це також той ангел, якого Вільям Міллер вважав таким, що звершував Опівнічний поклик, виконуючи працю першого ангела з Об'явлення 14: «Бійтеся Бога і віддайте Йому славу, бо настала година суду Його». Година суду Його стосується Даниїла 8:14. Ці ангели визначають різні аспекти звершуваної праці.

Повертаючись до Урії Сміта: «Хронологія подій Об'явлення 10 додатково встановлюється тим фактом, що цей ангел тотожний першому ангелові з Об'явлення 14». Він пояснює, що їх пов'язує: обидва мають особливу звістку для проголошення, обидва виголошують своє проголошення гучним голосом, обидва вживають подібну мову щодо Творця, і обидва проголошують час — один, присягаючись, що часу вже не буде, а інший проголошуючи, що настала година Божого суду. Звістка Об'явлення 14:6 розміщена по цей бік від початку часу кінця.

Урія Сміт стверджує, що час кінця — це 1798 рік, і звістка Об'явлення 14 настає після того. Він пише: «Але звістка Об'явлення 14:6 розташована по цей бік від початку часу кінця. Це проголошення того, що година Божого суду настала, а отже, вона мусить мати своє застосування в останньому поколінні. Павло не проповідував, що година суду настала. Лютер і його співпрацівники не проповідували цього. Павло міркував про суд, що має прийти, невизначено майбутній, а Лютер відносив його принаймні на триста років уперед від свого часу. Більше того, Павло застерігає церкву від усякої такої проповіді, ніби година Божого суду настала, аж до певного часу». У 2 Солунян 2:1–3 Павло каже, що день Христов не близький, доки спершу не прийде відступлення і не з'явиться чоловік гріха. Павло вводить чоловіка гріха, малого рога, папство і застереженням охоплює весь період його верховенства, який тривав 1260 років і закінчився 1798 року.

У 1798 році припинилося обмеження щодо проголошення близькості дня Христового. Розпочався час кінця, і печать була знята з маленької книжки. Відтоді ангел з Об'явлення 14 пішов уперед. Урія Сміт каже: «Якщо ви це бачите», від 1798 року звістка першого ангела пішла вперед. У 1798 році перший ангел з Об'явлення 14 з'являється в історії — це піонерське розуміння. Відтоді ангел з Об'явлення 14 проголошував, що настала година Божого суду, а ангел з десятого розділу став на морі й на землі, клявчись, що часу вже не буде. Їхня тотожність безсумнівна. Усі аргументи, які визначають місце одного, є чинними й для іншого. Нинішнє покоління є свідком здійснення цих двох пророцтв. У проповіді про пришествя, особливо від 1840 до 1844 року, розпочалося їхнє повне й докладне здійснення.

Сміт позначає 1840 і 1844 роки у зв'язку з прибуттям першого ангела з Об'явлення 14 у 1798 році, але також відзначає першого ангела у 1840 році, коли вістка наділяється силою. У проповідуванні про прихід, особливо від 1840 до 1844 року, почалося їхнє повне здійснення. Положення ангела, який стоїть однією ногою на морі, а однією на землі, означає широкий обсяг його проголошення. Вістка мала перетнути океан і поширитися на різні народи, і звістка про прихід справді дійшла до кожної місіонерської станції у світі. Від 1840 року вістка першого ангела, згідно з Еллен Вайт, була донесена до кожної місіонерської станції у світі. Це було здійснено тоді, коли принцип «день за рік» у біблійному пророцтві був підтверджений падінням Османської імперії. На цьому етапі ми не розглядаємо подробиць, а окреслюємо історичне тло для історії міллеритів і динаміки Опівнічного Крику.

Ключові історичні події: 1833 рік і падіння зірок

У 1833 році сталося падіння зір. Еллен Уайт зауважує у книзі «Велика боротьба», сторінка 333: «У 1833 році, через два роки після того, як Міллер почав прилюдно викладати докази близького пришествя Христа, з'явилася остання з ознак, які Спаситель обіцяв як знамення Свого другого приходу. Ісус сказав: “І зорі спадуть із неба”. Від Матвія 24:29. А Іван у Об’явленні проголосив, коли у видінні споглядав події, що мали провіщати день Божий: “І зорі небесні впали на землю, як фігове дерево скидає свої недозрілі фіги, коли його стрясає сильний вітер”. Об’явлення 6:13. Це пророцтво дістало різуче й вражаюче виконання у великому метеорному дощі 13 листопада 1833 року».

Свідчення Вільяма Міллера оповідає: «У суботу після сніданку — влітку 1833 року — я сів за свій письмовий стіл, щоб дослідити одне питання, і, коли я підвівся, щоб вийти на роботу, мене охопило з більшою силою, ніж будь-коли раніше: “Іди й звісти це світові”. Враження було таким раптовим і прийшло з такою силою, що я опустився назад у своє крісло, кажучи: “Я не можу йти, Господи”. “Чому ні?” — немов була відповідь, і тоді всі мої виправдання постали переді мною, моя нестача здібностей; але моя тривога стала такою великою, що я вступив у урочистий завіт із Богом: якщо Він відкриє шлях, я піду й виконаю свій обов’язок перед світом. “Що ти маєш на увазі під відкриттям шляху?” — немов прийшло до мене. Отже, сказав я, якщо я отримаю запрошення публічно говорити в якомусь місці, то піду й скажу їм те, що знаходжу в Біблії про прихід Господа. Миттєво весь мій тягар зник. І я зрадів, що, ймовірно, мене не покличуть таким чином, бо я ніколи не мав такого запрошення, мої випробування не були відомі, і я мав лише невелике сподівання, що мене запросять до якогось поля праці. Приблизно через пів години після цього, перш ніж я вийшов із кімнати, увійшов син пана Гілфорда з Дрездена, приблизно за шістнадцять миль від мого місця проживання, і сказав, що його батько послав по мене й бажає, щоб я пішов додому з ним, а я припустив, що він, мабуть, хоче бачити мене в якійсь справі. Я запитав його, чого він хоче. Він відповів, що наступного дня в їхній церкві не буде проповіді, і його батько бажає, щоб я прийшов і звернувся до людей на тему приходу Господа. Я негайно розгнівався на самого себе за те, що уклав той завіт. Я відразу ж повстав проти Господа й вирішив не йти. Я залишив хлопця, не давши йому жодної відповіді, і в сильній тривозі пішов до гаю поблизу. Там я боровся з Господом близько години, намагаючись звільнитися від завіту, який уклав із Ним, але не міг знайти полегшення. На мою совість було покладено: “Чи укладеш завіт із Богом і так скоро порушиш його?” — і надзвичайна гріховність такого вчинку пригнітила мене. Нарешті я підкорився й пообіцяв Господеві, що, якщо Він підтримає мене, я піду, покладаючись на Нього, щоб Він дав мені благодать і спроможність виконати все, чого вимагатиме від мене. Я повернувся до дому й знайшов хлопця, який усе ще чекав. Він залишався до післяобіднього часу, і я повернувся з ним до Дрездена». Саме так Міллер влітку 1833 року почав прилюдно проголошувати цю вістку. У грудні 1833 року падіння зірок додало його вістці урочистості.

1840: Сповнення пророцтва та Османська імперія

У 1840 році Еллен Вайт коментує визначне сповнення пророцтва. Цей уривок у Дусі пророцтва часто стає предметом суперечок: дехто стверджує, ніби Урія Сміт вставив його

до «Великої боротьби», однак ці доводи безпідставні. Вона говорить про послідовність пророчих сповнень, що вели до 1840 року, включно з падінням зірок і Темним днем. Вона пише: «У 1840 році інше визначне сповнення пророцтва викликало широкий інтерес».

Вона посилається на біблійне пророцтво, а не просто на людське передбачення Йосії Літча. За два роки до того Йосія Літч, один із провідних служителів, які проповідували другий прихід, опублікував тлумачення Об'явлення 9, передрікаючи падіння Османської імперії. Згідно з його обчисленнями, цю силу мало бути повалено 11 серпня 1840 року. У визначений час Туреччина через своїх послів прийняла протекцію союзних держав Європи і таким чином поставила себе під контроль християнських народів. Ця подія точно здійснила передбачення. Коли це стало відомо, безліч людей переконалися в правильності принципів пророчого тлумачення, прийнятих Міллером та його співпрацівниками, і адвентистському рухові було надано дивовижного поштовху. Освічені та впливові люди приєдналися до Міллера в проповідуванні та поширенні його поглядів, і від 1840 до 1844 року ця справа швидко поширювалася.

Урія Сміт сказав нам, що перший ангел Об'явлення 14 прийшов у 1798 році, але це той самий ангел, що й ангел Об'явлення 10. В Об'явленні 10 Іванові сказано взяти з руки ангела книжечку й з'їсти її, і вона стане солодкою в його устах. Звістка міллеритів стала солодкою 11 серпня 1840 року, після двох років провіщання падіння Османської імперії на підставі принципу «день за рік» у біблійному пророцтві. Коли ця подія здійснилася в точності, звістка, яку вони проголошували, стала солодкою в їхніх устах.

11 серпня 1840 року звістка стала солодкою в їхніх устах. Іванові сказано взяти з руки ангела, Який зійшов, малу книжку. Ангел сходить 11 серпня 1840 року, і цей ангел з Об'явлення 10 є тим самим, що й перший ангел з Об'явлення 14. Ангел з Об'явлення 14 приходить у 1798 році, в час кінця, але його звістка наділяється силою у 1840 році. Еллен Уайт говорить, що, коли ця подія стала відомою, безліч людей переконалися в правильності принципів пророчого тлумачення, прийнятих Міллером і його співпрацівниками. Починаючи від 1930-х років, із початком у 1919 році, але особливо в 1930-х роках, адвентизм відкинув правила пророчого тлумачення, прийняті Міллером і його співпрацівниками, — цими правилами був метод proof text у вивченні Біблії.

Схема 1843 року і час звоління

Наступною віхою на історичному шляху є карта 1843 року, укладена в травні 1842 року. Еллен Вайт говорить: «Я бачила, що карта 1843 року була спрямована рукою Господа і що її не слід змінювати; що числа були такими, якими Він бажав їх бачити, і що Його рука перебувала над ними та приховала помилку в деяких числах, так що ніхто не міг її побачити, доки Його рука не була усунена». Ця карта є пророчою віхою, створеною в травні 1842 року. У червні 1842 року протестантські церкви зачинили свої двері, і приходить другий ангел.

Із «Свідчень», том перший, сторінка 21: «У червні 1842 року містер Міллер провів свій другий цикл лекцій у церкві на Каско-стріт у Портленді, штат Мен. За небагатьма винятками, різні деномінації зачинили двері своїх церков перед містером Міллером». Еллен

Вайт повідомляє нам, що як християни-адвентисти сьомого дня, ми повинні вчитися міркувати від причини до наслідку. Причиною, яка спонукала протестантські церкви зачинити свої двері, було запровадження цієї таблиці. Коли таблицю було представлено в травні, протестантські церкви дійшли висновку, що міллерити — ошукані фанатики.

Далі йде перше розчарування. З книги «Велика боротьба», сторінка 393: «Ще в 1842 році вказівка, дана в цьому пророцтві, — записати видіння і ясно накреслити його на таблицях, щоб той, хто читає, міг бігти, — спонукала Чарльза Фітча до підготовки пророчої таблиці для ілюстрування видінь Даниїла та Об'явлення». Чарльз Фітч, який помер незадовго до Великого Розчарування 22 жовтня 1844 року, був використаний Господом у цій історії. Він підготував цю таблицю, яку було опубліковано в травні 1842 року.

Публікацію цієї схеми вважали виконанням наказу Авакума. Проте ніхто не помітив очевидної затримки у здійсненні видіння. Час зволікання представлено в тому самому пророцтві. Після розчарування це місце Писання набуло особливого значення: «Бо видіння ще на означений час, і воно говорить про кінець і не обмане; хоч би й забарилося, чекай його, бо воно неодмінно прийде, не запізниться. А праведний житиме вірою». Час зволікання — це перше розчарування, яке настало 22 березня 1844 року. Міллерити, користуючись біблійним обчисленням часу, передбачали кінець світу у 1843 році. Коли Господь до того часу не прийшов, 22 березня 1844 року настало перше розчарування. Це і є час зволікання.

Це є час зволікання в притчі про десятьох дів, у Авакума 2 і в Даниїла 12. У Даниїла 12:11 сказано: «І від того часу, коли буде усунена щоденна жертва...» Піонери розуміли, що язичництво було підкорене в 508 році, коли Хлодвіг переміг вестготів. Від часу, коли язичництво усувається і встановлюється папство (тридцять років потому, у 538 році), буде 1290 днів. Наступний вірш говорить: «Блаженний, хто жде і досягне тисячі трьохсот тридцяти п'яти днів». 508 плюс 1335 дорівнює 1843. «Блаженний, хто дійде до 1843 року». 1335 позначає час зволікання, кажучи: «Блаженний, хто жде і дійде до 1843 року». Якщо ви дотримуетесь піонерського розуміння щоденної, як це робить Еллен Вайт, це є ясным.

Щоб ще ясніше це пояснити, в Ісаї 30:18 сказано: «Тому Господь буде чекати». Тут Господь є нареченим у притчі про десятьох дів, і Він бариться. «Тому й наречений буде баритися, щоб виявити вам милість, і тому буде Він звеличений, щоб помилувати вас, бо Господь є Бог правосуддя. Блаженні всі, хто чекає на Нього». Це узгоджується з Даниїлом 12:12: «Блаженний той, хто чекає й дійде до 1335». Наречений бариться 22 березня 1844 року. Із приходом до першого розчарування, а потім із очікуванням, пов'язане благословення. Коли ви приходите сюди, ви маєте чекати. Чого ви чекаєте? Авакума 2:3 говорить: «Бо видіння ще на означений час, але наприкінці воно промовить і не збреше; хоч би й забарилося, чекай його». Благословення приходу до 1335 — це благословення приходу до цієї історії, де Господь звершить Опівнічний Крик.

Не кожному буде дозволено взяти участь у Північному крику. Деякі люди йшли разом із міллеритами не через власний особистий досвід із Ісусом Христом чи особисте дослідження

Божого Слова, а через страх. Перш ніж настане Північний крик, Господь відокремлює цих братів від руху. Перше розчарування є частиною процесу приготування до Північного крику. За словами Еллен Уайт, якщо ми не розуміємо цього, то спадаємо зі стежки до нечестивого світу вниз.

Наділення вістки другого ангела силою

З «Ранніх творів», сторінка 238: «Наприкінці вісті другого ангела я побачила велике світло з неба, що сяяло на Божий народ. Промені цього світла здавалися яскравими, мов сонце, і я чула голоси ангелів, які вигукували: “Ось, Жених іде!”» Це був Опівнічний крик, який мав надати сили вісті другого ангела. Піонери розуміли, що вістка першого ангела прийшла у 1798 році, але була наділена силою з падінням Османської імперії у 1840 році. Усі вістки приходять у певний момент часу і після того наділяються силою. Вістка другого ангела приходить 22 березня 1844 року, коли протестантські церкви зачинили свої двері перед міллеритською вісткою. Опівнічний крик наділяє силою вістку другого ангела. Вістка третього ангела приходить 22 жовтня 1844 року і наділяється силою тоді, коли до неї приєднується могутній ангел з Об’явлення 18. Кожна вістка приходить в історії і після того наділяється силою. Це важливо розуміти.

Опівнічний крик надав сили звістці другого ангела. Ангели були послані з неба, щоб підбадьорити знеохочених святих і приготувати їх до великої праці, що була перед ними. Найобдарованіші мужі не були першими, хто прийняв цю звістку. Вільям Міллер не був першим, хто прийняв цю звістку; навпаки, він був останнім, хто прийняв її. Він був найобдарованішим у розумінні цієї звістки, тоді як Самуїл Сноу був першим. Ті, хто раніше провадив цю справу, були останніми, хто прийняв її і допоміг посилити цей крик. Історично останньою людиною, яка прийняла звістку Опівнічного крику, був Вільям Міллер.

З «Великої боротьби», 376: Під час наділення силою Опівнічного крику близько 50 000 вийшли з церков. Оскільки діяльність Міллера мала тенденцію до зміцнення церков, спочатку до неї ставилися прихильно; але коли служителі та релігійні провідники вирішили виступити проти адвентного вчення й забажали придушити всяке збудження з цього питання, вони почали виступати проти нього з кафедри та позбавляли своїх членів привілею відвідувати проповіді про Другий прихід або навіть говорити про свою надію на молитовних зібраннях. Тут у міллеритському русі прообразно змальовано провідників Адвентистської Церкви сьогодні, які забороняють навчати цієї вістки в церкві і навіть у приватних домівках.

Віруючі опинилися у великому випробуванні й збентеженні. Вони любили свої церкви й неохоче відокремлювалися, але, бачачи, що свідчення Божого Слова пригнічується, а їм відмовляють у праві досліджувати пророцтва, вони відчували, що вірність Богові забороняє їм коритися цьому. Тих, хто прагнув усунути свідчення Божого Слова, не можна було вважати такими, що становлять Церкву Христову. Тому вони вважали себе виправданими у відокремленні від свого колишнього зв’язку. Влітку 1844 року близько 50 000 вийшли з церков.

Розуміння Міллера і правдивий опівнічний крик

Із книги старійшини Дамстіґта Foundation of Seventh-day Adventist Message and Mission видно, що Міллер вірив, ніби проголошення Даниїла 8:14 і звістка першого ангела з Об'явлення 14 були Опівнічним криком: «Ось, жених іде». Він вважав, що ця звістка вказувала на другий прихід Христа. Міллер думав, що вся ця історія і була Опівнічним криком, але Еллен Уайт зазначає, що Опівнічний крик звершився в певний момент. Самуїл Сноу назвав свою доповідь «Справжній Опівнічний крик», щоб відрізнити її від міллеритського вчення, ніби Опівнічний крик був загальною звісткою.

Найдуховніші першими прийняли цю звістку, а ті, хто раніше провадив у цій справі, останніми прийняли її й допомогли посилити крик. Вільям Міллер, який очолював цю справу від 1833 року, боровся зі звісткою Опівнічного крику, коли вона прийшла в серпні 1844 року. Він не був певний щодо відокремлення від церков і протягом багатьох років навчав іншого розуміння Опівнічного крику.

Вільям Міллер писав: «Я ніколи не був упевнений щодо якогось конкретного дня явлення Господа, вважаючи, що ніхто не може знати дня й години. В усіх моїх друкованих лекціях, як видно з титульної сторінки, зазначалося: близько 1843 року. В усіх моїх усних лекціях я незмінно говорив своїм слухачам, що ці періоди завершаться 1843 року, якщо в моїх обчисленнях немає помилки, але що я не можу сказати, ніби кінець не може настати навіть раніше того часу, і що вони повинні бути повсякчас готовими. 1842 року деякі з братів проповідували з великою категоричністю саме точний рік і дорікали мені за те, що я вживав “якщо”». У травні 1842 року було опубліковано карту 1843 року, і брати сказали Міллерові вилучити «якщо» зі свого викладу.

Міллер продовжив: «Громадська преса також опублікувала, ніби я призначив певний день — двадцять третє квітня — для пришествя Господа. Тому в грудні того року, оскільки я не міг бачити жодної помилки у своєму обчисленні, я опублікував своє переконання, що Господь прийде колись між 21 березня 1843 року і 21 березня 1844 року». Міллер уже дійшов висновку щодо десятого дня сьомого місяця, і задовго до того, як Самуїл Сноу використав цей висновок, щоб проголосити Північний крик, Міллер уже писав про це. Саме Міллер був тим, кого Господь використав, щоб вибудувати логіку, якою Самуїл Сноу послуговувався для визначення 22 жовтня 1844 року.

Міллер писав: «Протягом 1843 року преса й деякі кафедри сипали на мене та на тих, хто був зі мною пов'язаний, найжорстокіші осуди. Наші спонукання зазнавали нападів, наші принципи подавалися в хибному світлі, а наші характери зводилися наклепом». Час минав, і 21 березня 1844 року минуло без явлення Господа. Розчарування було великим, і багато хто більше не ходив з ними. До цього часу, починаючи з 1840 року, кількість міллеритів, за оцінками, становила 200 000, але на той момент залишилося лише 50 000.

Міллер продовжив: «Ще раніше, восени 1843 року, деякі з моїх братів почали називати церкви Вавилоном і наполягати, що обов'язок адвентистів — вийти з них. Це дуже засмутило мене. Наслідки цього були не лише вкрай погані, але я також вважав це

перекрученням Слова Божого, викривленням Писання». Міллер боровся з вісткою другого ангела, і це ще більше ускладнювало для нього прийняття правдивої вістки Опівнічного кличу. Ця практика поширилася, і церкви зачинилися для них, породивши ворожість і відокремивши більшість адвентистів від їхніх відповідних церков.

Після того як минув оприлюднений ним час, Міллер визнав своє розчарування щодо точного періоду, але зберіг свою віру. Упродовж літа 1844 року він продовжував свою працю на Заході, аж до руху Сьомого Місяця. Він не брав участі в цьому русі, окрім листа, написаного за вісімнадцять місяців раніше, про приписи Мойсеєвого Закону, що вказували на той місяць. Він не сподівався, що ці теми буде використано таким чином або що віра в такі докази стане випробуванням спасіння. Він не мав спільності з цим рухом аж до двох або трьох тижнів перед 22 жовтня 1844 року. У листі до Гаймса від 6 жовтня 1844 року Міллер писав: «Я бачу в сьомому місяці славу, якої ніколи раніше не бачив... Тепер, благословенне будь ім'я Господнє, я бачу красу, гармонію, узгодженість у Писаннях, про які я давно молився, але не бачив аж до сьогодні. Дякуй Господеві, о душе моя. Брат Сноу, брат Сторрс та інші, нехай будуть благословенні за те, що стали знаряддям у відкритті моїх очей. Я майже вдома. Слава, слава, слава, слава».

Згодом Міллер переглянув своє ставлення до Опівнічного кличу, назвавши його фанатизмом. Дамстегт зазначає, що Сноу отримав основний нарис звістки Опівнічного кличу з ранніших праць Міллера.

Обчислення Сноу, опубліковані в березні 1844 року, привернули мало уваги аж до табірної збірання в Ексетері, 12–17 серпня 1844 року. Там його точна дата повернення Христа схвилювала багатьох міллеритів, довівши їхнє місіонерське служіння до найвищого напруження. Їхня відповідь стала відома як рух Сьомого місяця. Хоча спочатку провідники міллеритів поставилися до цього скептично, за кілька тижнів до очікуваної події вони приєдналися до руху й дозволили друкувати та підтримувати погляди Сноу.

Опівнічний крик і його наслідки

Перше видіння Еллен Уайт показує Божий народ на шляху до неба, зі світлом позаду них, названим Опівнічним криком. Звістка, яку представив Самуїл Сноу, потребує розуміння. У травні 1842 року було надруковано 300 таблиць для 300 проповідників. До 22 березня 1844 року, після першого розчарування, таблицю було відкладено, і багато хто залишив рух. Ті, що залишилися, мали чекати. На табірному зібранні в Ексетері Сноу показав, що Господь прийде 22 жовтня 1844 року, у День Очищення. Це спонукало їх проголошувати цю звістку.

Джозеф Бейтс розповідав, що після табірної збірання в Ексетері, коли він проходив вагонами потяга, то чув голоси, які повторювали: «Ось, жених іде!» Цей рух за два місяці охопив Сполучені Штати, привівши до Великого розчарування 22 жовтня 1844 року.

Дамстегт коментує конференцію адвентистів у Лоу-Гемптоні, що відбулася 28–29 грудня 1844 року за участю Гаймса і Міллера. Гаймс закликав утішати святих, пробуджувати християнський світ і проголошувати спасіння грішникам. Кілька тижнів по тому

адвентистська преса знову відновилася, і Гаймс заявив, що двері спасіння відчинені. Міллер поступово відмовився від крайнього розуміння концепції зачинених дверей і повернувся до свого первісного погляду на Опівнічний поклик. Того самого місяця Еллен Вайт мала своє перше видіння, в якому було показано, що ті, хто відкидає Опівнічний поклик, падають зі стежки. Те видіння було для Вільяма Міллера не меншою мірою, ніж для будь-кого іншого.

Остаточне випробування та спадщина Вільяма Міллера

З «Ранніх творів», сторінка 257: «Тоді мою увагу було звернено на Вільяма Міллера. Він мав спантеличений вигляд і був зігнутий тривогою та скорботою за свій народ. Група, яка в 1844 році була єдиною та сповненою любові, втрачала свою любов, противилася одна одній і впадала в холодний, відступницький стан. Коли він бачив це, скорбота виснажувала його силу. Я побачила, як провідні мужі стежили за ним, передусім Джошуа Гаймс, і боялися, щоб він не прийняв вістку третього ангела». Вістка третього ангела в цьому контексті — це субота. Коли Міллер схилився до світла з небес, ці люди склали плани, щоб відвернути його розум від нього. Людський вплив утримував його в темряві та зберігав його вплив серед тих, хто противився істині. Зрештою Міллер підніс свій голос проти світла з небес — суботи. Він не прийняв вістки, яка пояснила б його розчарування та пролила б світло й славу на минуле. Він покладався на людську мудрість замість Божої. Будучи зломлений працею й віком, він не ніс такої відповідальності, як ті, хто утримував його від істини. Гріх лежить на них. Якби Міллер міг побачити світло третього ангела, багато що було б пояснено. Але його брати виявляли до нього таку глибоку любов, що він думав, ніби ніколи не зможе відірватися від них. Бог дозволив йому підпасти під владу смерті й приховав його в могилі від тих, хто відвертав його від істини. Мойсей згрішив перед входом до Обітованої Землі; так само й Міллер згрішив, коли незабаром мав увійти до небесного Ханаану. Інші спонукали його до цього; інші повинні дати за це звіт. Але ангели пильнують дорогоцінний порошок цього Божого слуги, і він вийде при звуці останньої сурми.

Висновок: Уроки для сьогоднішнього дня

Підсумовуючи, Вільям Міллер є прообразом адвентистів сьомого дня наприкінці світу. Перше видіння Еллен Вайт стосується більше нашого часу, ніж її власного. Наприкінці світу адвентисти сьомого дня відкинуть світло Північного крику. Світло Північного крику може бути зрозуміле лише через розуміння цієї історії. Перше розчарування очистило міллеритський рух від тих, хто був там із хибних мотивів, і приготувало людей до випробувального досвіду, який мав ввести їх до Святого Святих. Ті, хто доходить до першого розчарування, благословенні лише тоді, коли чекають до 22 жовтня 1844 року. Цей час визначений Богом, щоб сформувати народ, який Він збере до Святого Святих. Відкинути Північний крик і впасти зі стежки — означає відкинути всю цю історію.

Вільям Міллер припустився трьох помилок, і ми завжди випробуємося трьома випробуваннями. Його першою помилкою було відкинення Опівнічного крику в грудні 1844 року. Його другою помилкою було слухати людей замість Бога, що привело його до третьої помилки: відкинення суботи. Наприкінці світу адвентисти сьомого дня відкинуть історію

Опівнічного крику та заклик повернутися на давні стежки, бо слухають своїх провідників. Роблячи так, вони готують себе до знамена звіра, повторюючи Міллерів трискладовий процес випробування, який починається з того, як вони ставляться до звістки та історії Опівнічного крику.

Є лише два пророцтва, що стосуються історії від першого розчарування до другого розчарування: 2300 днів («Хоч би й забарилося це видіння, чекай на нього») і 2520. Відкинути 2520 — означає відкинути Опівнічний поклик. Відкинути Опівнічний поклик — означає зійти зі стежки до нечестивого світу внизу.

Ми розглянемо це докладніше в наступній доповіді.